

PROFESSORIN AIKAKONE

ja muuta jännittävää

Tuomas Korppi

Professorin aikakone
ja muuta jännittävää

Professorin aikakone
ja muuta jännittävää

Tuomas Korppi

22. tammikuuta 2023

©2023 Tuomas Korppi

Kustantaja: BoD – Books on Demand,
Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand,
Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-951-56-8376-2

Sisällys

I	Jännittäviä tarinoita	7
	Ikiaikainen Sofia	8
	Supervoima	20
	Aika	31
	Kettu Asatot	37
	Kuu-Ukko	50
	Graal	63
	Kohteliasta käytöstä	72
	Prinsessaunet	79
	Salaseura	92

II Professorin aikakone 108

Suomen villi länsi	109
Turvallisuus ennen kaikkea	125
Aikojen alussa	140
Alexandrian kirjastossa	156
Turnajaisissa	172
Rakkautta ilmassa	186
Kapteeni Puujalan aarre	205
Honinbo-talossa	217

III Jouluisia tarinoita 230

Jou!Jou!Joulumies	231
Joulun henki	240
Joulupukin salaisuus	248
Tarkkailijatonttu Torkkunen	252
Joulun taikaa	261
Valepukki	264
Korvatunturin johtoryhmässä	269

Osa I

Jännittäviä
tarinoita

Ikiaikainen Sofia

12-vuotias Niklas oli kerrostalonsa pihalla. Römppäisen äijä luki pihakeinussa jotain kirjaa. Muut talon asukkaat välttelivät Römppäisen äijää, koska pitivät tätä omituisena, mutta Niklas oli huomannut, että Römppäisen äijän jutut olivat hauskoja, koska ne herättivät ajatuksia. Niinpä Niklas meni kysymään Römppäiseltä, mitä tämä luki.

Römppäisen äijä kohotti vanhaa, kovakan-tista kirjaa. Sen selkämyksessä luki ”Viisau-den kirja.” Äijä alkoi kertoa: ”Tähän kirjaan on koottu ikiaikainen viisaus. 4000 vuotta sit-

ten egyptiläisillä oli paljon muinaista viisautta. Ajanlaskumme alkupuolella oli myös gnostilaisia. He seurasivat Jeesusta, mutta eri tavalla kuin nykyiset kristityt. He nimittäin olivat löytäneet Jeesuksen opetuksista samaa ikiaikaista viisautta, joka oli ollut tunnettu muinaisessa Egyptissä. Nykyään Intiassa on filosofisia guruja, jotka edelleen opettavat tuota ikiaikaista viisautta.”

Römppäinen näytti kirjan sivua Niklakselle, mutta teksti oli niin pientä ja lauserakenteet niin koukeroisia, että Niklas ei jaksanut lukea kirjaa. Niklas alkoi miettimään, että olivatko han menneiden aikojen ihmiset sittenkään olleet niin viisaita. Olivat sotineetkin koko ajan.

Römppäisen äijä jatkoi: ”Kun tulet hiukan vanhemmaksi, sinunkin kannattaa lukea Viisauden kirja. 12-vuotiaana et pysty vielä itse arvioimaan sen opetusten viisautta, mutta vanhempana pystyt.”

Tämä oli jotain, mitä Römppäinen aina painotti Niklakselle. Että muita kannatti kuunnella, mutta kuitenkin sen jälkeen miettiä itse, oliko muiden sanoissa mitään järkeä.

Niklas meni räjäyttelemään papatteja. Räjäytellessään hän näki ikään kuin sivusilmällä jonkin vilahtavan talon kulman taakse. Niklaksen isä aina sanoi, että ihmisäivot ovat rakentuneet niin, että ihmiset aina joskus näkevät vilahduksia, vaikkei mikään oikeasti vilahdakaan, mutta Niklas meni katsomaan talon kulman taakse.

Talon kulman takana Niklas näki jonkin vilahtavan pyöräkatokseen, ja hän seurasi. Niklas tutki pyöräkatoksen tarkkaan, ja sen eräässä nurkassa kyyhötti puoli metriä pitkä, piippalakkinen ja pitkäpartainen ukko.

”Kukas sinä olet?” Niklas kysyi.

”Yritämme pysyä ihmisten näkymättömissä, mutta sait minut kiin-

ni”, ukko sanoi. ”Kai minä voin sinulle esittäytyä. Olen tonttu Merovig.”

”Niklas”, Niklas esittäytyi.

”Ihmiset eivät enää usko tonttuihin, niin emme tuputa itseämme”, Merovig sanoi ja käveli ulos pyöräsuojasta. Niklas seurasi.

Merovig tarttui sähköskoottiin, joka oli jätetty talon ulko-oven viereen. Pikkutontulle se oli painava, mutta Merovig siirsi sen oven vasemmalta puolen oikealle puolen.

”Annetaan vähän ihmettelemisen aihetta sähköskoottikuskille”, Merovig sanoi. ”Nyt se kummastelee, että sen muisti varmaan teki kepposet, kun se muisteli jättäneensä sen toiselle puolelle ovea.”

”Eikö tuo ole pikkuisen tuhmaa?” Niklas kysyi.

”Näin me tontut olemme aina toimineet”, Merovig vastasi. ”Me keppostelemme.”

Silloin jostain kaukaisuudesta alkoi kuulua

hiljainen hymni. Niklas ajatteli, että tavallisesti hän ei olisi kiinnittänyt siihen huomiota, mutta nyt tonttuojahti oli saanut hänen aistinsa terävöitymään.

”Sofian hymni!” Merovig sanoi. ”Nyt juostaan karkuun.”

Merovig ja Niklas juoksivat läheiseen metsikköön, mutta hymni voimistui koko ajan. Lopulta valtava koura nappasi Merovigin takaapäin.

Niklas kääntyi katsomaan, ja valtava, valkoutuinen nainen oli napannut Merovigin. ”Sitä on taidettu taas keppostella”, nainen sanoi. ”Siitä hyvästä saat selkääsi.”

Risulla, joka oli pikkuriikkinen naiseen verrattuna mutta valtava Merovigiin verrattuna nainen hakkasi Merovigin selkää. Sitten se laski Merovigin maahan ja häipyi.

”Auts, tuo sattui”, Merovig sanoi. Hänellä oli selvästi vaikeuksia seisoa suorassa.

”Tuo oli Sofia”, Merovig sanoi. ”Hän edustaa ikiaikaista viisautta. Hän ei haluaisi jokaisen meikäläisen tekevän omaa juttuaan, vaan hän haluaisi kaikkien meikäläisten vaan seisovan koko ajan rivissä laulaen Sofian hymniä.”

Niklas oli ymmällään. Hänen mielestään ei ollut kovin viisasta määrällä, kuinka muut saivat elää. Merovig ja Niklas kuitenkin hyvästelivät. Merovig sanoi keppostelevansa usein Niklasin kotitalon pihassa, joten he varmaan vielä törmäilisivät.

Niklas oli kävelemässä kotoaan kaverinsa luokse. Tien vieressä oli lähiömetsikkö, ja Niklas näki jonkun vilahtavan syvemmälle metsikköön. Niklaksella oli niin hyvät kokemukset tontun seuraamisesta, että hän lähti seuraamaan.

Niklas kulki metsikköön, ja aina joskus jokin, joka näytti nuorelta, kultahiuksisel-

ta neidolta vilahti seuraavan puun takana. Niklas seurasi. Lopulta vilahdukset loppuivat, ja Niklas huomasi olevansa eksyksissä.

Lähiömetsiköt ovat niin pieniä, ettei niihin voi oikeasti eksyä, ja nopeasti Niklas löysikin lähimmän autotien. Niklas tunnisti sen Sarkatieksi. Sarkatie ei kuulunut Niklaksen vakioireitteihin lähiössä, ja kaverin luokse tulisi puolisen kilometriä kiertämistä.

Niklas lähti kulkemaan. Tien vieressä kulki puro. Niklaksella oli kumisaappaat jalassa, ja hän tunsi vastustamatonta halua kahlata purossa. Niinpä Niklas toteuttikin tuon halunsa.

Pari askelta sujui hyvin, mutta sitten hän mulasi eli astui niin syvälle, että kumisaappaan suusta meni vettä saappaaseen. Niklas kiroi ja poistui purosta. Hän kaatoi veden saappaasta pois, mutta saappaan sisäpinta, ja mikä pahinta, sukka olivat litimärkiä. Ei auttanut muuta kuin mennä kotiin vaihtamaan vaatteita.

”Saitkin pienen opetuksen”, äiti sanoi kun Niklas oli kotona kertonut puroepisodista. ”Jokaista mielihalua ei kannata seurata, vaan kannattaa käyttää harkintaa.”

Niklas mietti äidin opetusta ja totesi, että siinä oli järkeä.

Niklas oli taas kotitalonsa pihalla räjäyttelemässä papatteja, kun hän huomasi tonttu Merovigin vieressään.

”Tule tuonne metsikköön. Kokoonnumme katsomaan keijujen tanssiesitystä”, Merovig sanoi.

Merovig ja Niklas menivät samaan metsikköön, johon Niklas oli eksynyt. Paikalla oli parikymmentä tonttua, sekä viisi kultahiuksista neitoa. Ne olivat hoikkia ja näyttivät Niklaksen ikäisiltä.

”Metsänneitoja”, Merovig esitteli. ”Ne houkuttelevat ihmisiä eksyksiin metsään.”

”Miksi ne sellaista tekevät?” Niklas kysyi.

”Miksi ja miksi!” Merovig kivahti. ”Ne ovat aina tehneet niin. Se on se, kuinka metsänneidot toimivat.”

Paikalla oli myös vihreäpukuinen, ehkä metrin mittainen nuorukainen, jolla oli viulu.

”Näkki”, Merovig sanoi. ”Hän houkuttelee viulunsoitollaan lapsia puroon ja saa nämä mullaamaan.”

Niklas ajatteli omaa mulaamisepisodiaan. Näkillä oli tainnut olla sormensa pelissä.

Sitten keijut lensivät paikalle. Ne olivat parikymmentä senttiä pitkiä, ja niillä oli siivet selässään. Näkki alkoi soittaa viuluaan, ja keijut tanssivat ilmassa. Ne muodostivat ilmaan jonoja, renkaita ja sellaista, ja koska lentäessä ulottuvuuksia on kolme, keijut pystyivät lentämään viiden keijun ilmaan muodostaman renkaan läpi. Paljon sulokkaampaa kuin ihmisten kaksiulotteiset tanssit maassa.

Miltä kuulostaisi aikamatka ritarien turnajaisiin? Tai tulevaisuuden virtuaalitodellisuuksiin? Tai matka lumottuun metsään? Tai omatekoisella raketilla kuuhun? Tämän kirjan tarinoissa tehdään kaikki nämä matkat. Tarinoissa myös löydetään joulutonttu vanhempien vaatehuoneesta, saadaan supervoimia ja liitytään maagiseen salaseuraan. Saatuaan kirjan loppuun lukija tajuaa oppineensa kuin huomaamattaan taas hiukan enemmän elämästä ja maailmasta.

Kirja on tarkoitettu alakouluikäisille, mutta se soveltuu sellaisille aikuisillekin, jotka ovat säilyttäneet ripauksen lapsenmielisyydestään. Kirja on siis ensiluokkainen valinta perheen yhteisiin lukuhetkiin.

Kirjan kirjoittaja on matematiikan tohtori, mutta hänellä on kuuden vuoden kokemus alakouluikäisenä olemisesta sekä elinikäinen kokemus spekulatiivisesta fiktiosta.

